

Quo vadis Croatia?

Autor Administrator

Hrvati dužnièko roblje

Mikleniæ, Ivkošiæ, Popoviæ

(...) Sadašnje gospodarsko stanje, premda to politièari ne žele priznati, posljedica je domaæih prilika na politièkom, društvenom, kulturnom i etièkom podruèju te nema veæe povezanosti sa svjetskom financijskom krizom. To stanje samo je posljedica nespremnosti da se u mladoj hrvatskoj državi riješe brojna otvorena pitanja bez èega ni sama hrvatska država ne može dugoroèno opstati(...)

Hrvati dužnièko roblje

Iz Glasa Koncila, I. Mikleniæ

(...) U Hrvatskoj je u tijeku milijun i sto tisuæa ovrha protiv graðana koji ne mogu platiti svoje dugove pa æe dužnici ili njihovi jamci ostati bez svojih nekretnina. Službeno je objavljeno

da je u Hrvatskoj 309 tisuća osoba nezaposleno, a očekuje se da će se u 2010. godini zatvoriti još; između 50 i 70 tisuća radnih mjesta.

Vanjski dug Republike Hrvatske u prosincu 2009. iznosio je 44,6 milijarda eura, gotovo se izjednačio s vrijednošću godišnjega BDP-a, a 2009. izdaci za kamate na taj dug »pojeli« su sav rast BDP-a. Ti podaci, a mogli bi se dodati još; i drugi, nedvojbeno pokazuju da je hrvatsko gospodarstvo u iznimno teškoj situaciji i da Hrvatskoj i njezinim stanovnicima prijeti prava katastrofa ako se ne dogodi stvarni zaokret u gospodarskoj politici, u gospodarskoj strategiji i u samome gospodarstvu. Ozbiljnost aktualne gospodarske krize zahtijeva da se to stanje prepozna ne samo kao krucijalni politički nego i kao etički problem.

Sadašnje gospodarsko stanje, premda to političari ne žele priznati, posljedica je domaćih prilika na političkom, društvenom, kulturnom i etičkom području te nema veće povezanosti sa svjetskom financijskom krizom. To stanje samo je posljedica nespremnosti da se u mladoj hrvatskoj državi riješe brojna otvorena pitanja bez čega ni sama hrvatska država ne može dugoročno opstati. Kao i u bivšoj saveznoj državi, i u današnjoj Hrvatskoj prevladava je neistina, prazne i puste retorike, manipulacija, zloraba, istjerivanja osobnih i grupnih interesa na četu općega dobra. Treba otvoreno reći da je sadašnje, izrazito krizno stanje gotovo idealno za određene interesne i ideološko-političke skupine da one gotovo savršeno zadovoljavaju svoje apetite i da one sve svoje snage upiru kako ne bi došlo do stvarnih promjena. S etičkoga stajališta pritom je riječ o svjesnom i promisljenom gaženju svih etičkih načela samo da bi se ispunili sebični interesi.

Poznato je da do raspada Jugoslavije niti Sovjetskog Saveza, dakle ni do osamostaljenja Hrvatske, nikada ne bi došlo da se nije dogodio val demokratizacije koji je omogućio da većina potisne vladajuću, povlaštenu i diktatorsku manjinu, da je prisili da preda vlast i da dođe do izražaja stvarna volja pokorenih naroda. U mnogim novonastalim državama, pa i u Hrvatskoj, većina od vladajućih povlaštenih skupina iz doba komunizma ubrzo je promijenila retoriku, presvukla odijela i tako, tek izvana promijenjena, prigrabila moć prihvaćajući samo prividno demokratska pravila igre, očuvala svoju povezanost i umreženost, osvojila vrhunske političkih stranka i zadržala svoj presudni društveni utjecaj - a da to nije tek tako lako zapaziti.

Pokuša li se analizirati npr. tko stvarno u današnjoj Hrvatskoj donosi najbitnije odluke, jednoznaènog odgovora naprosto nema. Po ustavu reklo bi se da je odlučivanje »u rukama« vlade, no èinjenica je da se na sjednicama vlade odluke tek obznanjuju ili samo katkad formalno donose te se provodi zapravo ono što je negdje drugdje bilo veæ ranije odlučeno. Naivno bi bilo misliti da se odluke donose ranije na struènim kolegijima po ministarstvima ili drugim vladinim tijelima, jer je zadaæa tih tijela birokratski operacionalizirati odluku koja je došla odozgo da bi potom išla dalje u vladinu i saborsku proceduru. Naivno bi bilo vjerovati da je predsjednik vlade, bez obzir tko to bio, osoba koja sama donosi odluke koje se onda kroz potrebne procedure operacionaliziraju.

U Hrvatskom saboru još je jasnije da se odluke samo formaliziraju - kao što se u socijalistièkoj Hrvatskoj formaliziralo odluke tadašnjega Centralnoga komiteta SKH-a - jer stranaèki klubovi po naèelu poslušnosti »dobivaju« mišljenje koje su onda obvezni zastupati. (...). Oèito je da je u današnjoj Hrvatskoj prava vlast i moæ locirana izvan politièkoga sustava. Oèito je da su nositelji te stvarne moæi tako jaki da se politièke stranke koje su na vlasti, kojima je dano da formalno obavljaju državne poslove, zapravo èesto praktièki odriðu svoga stranaèkog programa kojim se maše samo za izbore da bi se obmanulo i pridobilo biraæe.

Sadašnja nezadovoljavajuæa gospodarska situacija posljedica je upravo toga nedemokratskoga i izvansustavnoga odlučivanja, otuðene moæi, i dok se ne sprijeèe te snage da odlučuju, uzalud je svaki govor o demokraciji, pravnoj državi, zakonitosti, boljitku, a možda i o samom opstanku Hrvatske.

Suprotstaviti se tim otuðenim moæenicima moguæe je jedino stvarnom demokratizacijom politièkih stranka i hrvatskoga društva, omoguæavanjem da veæina doðe do stvarnoga izražaja. Sadašnji nositelji vlasti imaju legitimitet te mogu potporu za prave poteze, i politièke i gospodarske, dobiti na referendumu. Ako se to ne dogodi, Hrvatsku i sve njezine graðane èekaju još mnoge gorke i teške godine.

Sadašnje stanje - koje je za mnoge ljude koji su u dugovima ili pod ovrhom,

veoma slično najgorim ratnim vremenima - velik je izazov i za svakoga hrvatskog građanina, a osobito za katoličke vjernike, da pokažu ne samo ljudsko suosjećanje nego i sasvim konkretnu solidarnost. Sadašnja vremena traže od svakoga tko ima viška da podijeli s onima kojima gori pod nogama. Ljudi koji su u današnjoj Hrvatskoj zbog osobnog duga, ovrhe ili bankrota sami sebi oduzeli život, a nažalost ima ih sve više, najozbiljnija su opomena da je doista nastupio čas kad treba bez oklijevanja pomoći u otplaćivanju dugova, oslobađati bližnje dužničkoga ropstva, čak bez obzira na to hoće li im se to ikada vratiti ili neće. To je u ovom povijesnom času prvorazredna èovjekoljubna i rodoljubna zadaća.

Hrvati bankarsko roblje

Iz Većernjeg
lista, M. Ivković

(...) Hrvati su svojevrsno roblje banaka, od kojih je 95 posto u stranom vlasstvu. One u Hrvatskoj ne postoje radi građana i gospodarstva nego obratno – radi ekstraprofita do kojeg dolaze građane i gospodarstvo iscrpljujući...

To znači da je mentalitet kolonije u Hrvatskoj uhvatio korijene, da nam je ugnjetajući stranac postao pozitivna navika, da automatski stajemo na stranu svoga porobljivača! Netko mi je "trijumfalno" uzvratio – eto, imamo Hrvatsku poštansku banku u hrvatskom vlasstvu, a kako posluje vidi se po tome što joj je uprava u remetinečkom zatvoru. Odgovorio sam: to je zato što je isti tip političara prodao gotovo sve banke i izabrao uprave u preostalima.

(...) hrvatske banke su sanirane sa 87,4 milijarde, a prodane za 5,4 milijarde kuna. Zna se, imenom i prezimenom, tko su bili glavni sudionici te prodaje i tko se žestoko borio za to da se kupci oslobode obveze da novac potroše na sanaciju vrate. Ali ni Zlatko Matešić, ni Borislav Kežegro, ni Marko Kreb, ni Franjo Luković, ni Božidar Prka, ni Jakša Barbić nikad nisu položili račune za možda najteži

udarac koji su zadali hrvatskoj državi od njezine samostalnosti. Dapače, postali su ili iznimno bogati strani plaćenici na čelu banaka ili ugledni biznismeni koje su novi vlasnici banaka znali nagraditi, ali i bogatuni koji su vješto prodali svoje skupe dionice prethodno ih kupivši budžetom!

Kako se zna, od 2001. do 2009. godine aktiva banaka je sa 148,4 milijarde povećana na 370,6 milijardi kuna. Neto dobit im je 2001. bila 894 milijuna, a 2008. godine – 4,6 milijardi kuna. (...) Lihvarstvo se nastavlja, banke i dalje kapitaliziraju krizu, pa su tako u lanijskom prvom polugodištu u usporedbi sa 2008. godinom 11 posto povećale dobit, koja iznosi četiri milijarde kuna.

Dok se nednja građana enormno povećava, banke za nekoliko postotaka smanjuju zajmove! Prihodi od kamata su od 2006. do 2008. porasli sa 14,8 na 21,7 milijardi kuna. Prihod od provizija i 13 vrsta naknada iznose gotovo milijardu, pa za to bi onda banke odobravale nove kredite i izlagale se riziku. A i kad odobravaju kredite gospodarstvu, efektivne su kamate 13 posto, što je tvrtkama nepodnoljivo i što zapravo hrvatsku privredu sputava i unazađuje. U matičnim zemljama tih banaka kamate su za iste zajmove višestruko niže nego u Hrvatskoj, pa je u njima nezamislivo takvo lihvarsko poslovanje.

Svemu tome unatoč, hrvatska vlast nema hrabrosti da preko Hrvatske narodne banke i na druge načine obuzda to nezapamćeno profiterstvo. Štoviše, velike državne tvrtke, grad Zagreb i drugi financijsko poslovanje obavljaju preko tih stranih banaka, omogućujući im tako da raspolažu kapitalom za koji nisu prolili ni kapi znoja. Zašto? Pa zato što su strani vlasnici banaka iz država koje imaju odlučujuću ulogu u Europskoj uniji, a hrvatska vlast je za ulazak u EU spremna riskirati još veći slom svoga gospodarstva i još veći siromaštvo svojih građana

Hrvatska gori...

Iz Veernjeg lista,
Jasmina Popović

(...) Premijerka misli da iz potpune propasti ovog kasino- kapitalizma može izaći neokrznuta... Ona kao s tim nikakve veze nema. Ona je negdje drugdje živjela dok su se postavljali temelji takvog društva. Ona je kao u sebi bila protiv dok je javno dizala ruku za loše zakone i još gore gospodarstvo. Njoj se čini da bi optimizam cvjetao samo kada bi narod poslao kritiku rukera, koji ga je napao zbog malodušnosti, i od crnih pesimista postao blaženo blesav uvjeravajući sebe da 309 tisuća nezaposlenih neće tijekom ove godine postati 409 tisuća nezaposlenih, da će tisuću kuna odjednom vrijediti kao četiri tisuće kuna ...

Ali Hrvatska gori, od deset vijesti barem šest-sedam govori o ljudima koji su izašli na ulice tražeći neko svoje pravo koje im je zakinula država kojoj je ona na čelu. A isto je i kod onih koji još nisu izašli. Gdje se iskažu Kosorova i ruker? Jesu li vidjeli da su "frizeraji" prazni? Oni koji su nekada imali izdestak kuna za iskanje viših i ih nemaju ili ne daju jer im trebaju za nešto važnije. Gdje rade njih dvoje? Jesu li shvatili da u restoranima nema viših nikoga?

Znaju li da iza svakog od tih obrta koji se zatvara najmanje četvero ljudi ostaje na ulici. Ne može se to riješiti tako da ruker poziva ljude da viših trošak. Što da trošak? Plaću? Ona je unaprijed potrošena. Ušteđevinu? Ako je još imaju, čuvaju je za trenutak kada viših ni plaće neće biti. Tu ne pomaže ukidanje haračke stope od dva posto, ne pomaže ni neprestano najavljivanje paketa mjera kojima će se pomoći gospodarstvu, ne pomažu ni pregovori sa seljacima koje su prvo namamili, a onda ostavili na cjedilu da bi im sada, umjesto novca, nudili gorivo i sjeme, dakle ono čime ne mogu platiti svoje dugove. Ne pomaže ni punjenje Remetinca hadezeovcima i esdepeovcima. To su igre, kruh i dalje nedostaje.

Hrvatski problemi prešli su s onu stranu izdrživog i prihvatljivog. Na stranu ankete po kojima je narod spreman na rezanje i kresanje svojih zdravstvenih i mirovinskih prava kako bi sačuvao barem koru kruha. Vrijeme kada se time moglo spašavati zemlju od potonuća je prošlo. Mlaćenje po površinama ne spašava od utapanja na divljim vodama. Za to su potrebni pravi kormilari...

